

ΕΤΟΣ 54ον

2 Ἀπριλίου 2006

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 14 (2757)

Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ

«εἰ μὴ ἐν προσευχῇ»

Μέσα στην περίοδο τῆς Μ. Τεσσαρακοστῆς ἡ Ἐκκλησία μᾶς καλεῖ νά ἐντείνουμε τόν πνευματικό μας ἀγώνα γιά νά γίνουμε μέτοχοι τοῦ σταυροῦ καί τῆς ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου. Σίγουρα ἡ νηστεία εἶναι τό κυρίαρχο στοιχεῖο προετοιμασίας. Σήμερα ὅμως μᾶς προτείνεται καί ἕνα ἀκόμη μέσο: ἡ προσευχή.

Ὁ πατέρας τῆς σημερινῆς εὐαγγελικῆς περικοπῆς γρήγορα πίστευσε καί γιά τή θεραπεία τοῦ παιδιοῦ του καί γιά τή δική του ἀπιστία. Δέν θά ζητηθεῖ ἀπό ἐμᾶς νά βγάλουμε δαιμόνια, ἀλλὰ τά πάθη τά σωματικά καί τούς κακούς διαλισμούς τῆς καρδιάς. Ὁ τρόπος εἶναι ἡ προσευχή καί ἡ προσοχή.

Προσευχή: ἔργο ἐλευθερίας

Πολλοί θεωροῦν τήν προσευχή περιττή ἢ καί ἀνάρμοστη γιά τόν ἄνθρωπο τῆς ἐποχῆς μας. Τί μπορεῖ τάχα νά προσφέρει ἡ προσευχή; Ἡ πῶς μπορεῖ κάποιος νά αισθάνεται ἀξιοπρεπῆς, ὅταν καταφεύγει στήν προσευχή; Στήν πραγματικότητα ὅμως τά ἐρωτήματα αὐτά πρέπει νά ἀντιστραφοῦν. Πῶς μπορεῖ νά ζεῖ ὁ ἄνθρωπος χωρίς προσευχή; Ἡ πῶς μπορεῖ νά αισθάνεται πληρότητα καί ἐλευθερία, ἂν δέν τρέφεται ἀπό αὐτήν; Τελικά ἡ προσευχή ἀποτελεῖ οὐσιώδες αἶτημα τῆς ἀνθρώπινης υπάρξεως.

Προσευχή εἶναι ἡ ἀναφορά τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τόν Θεό, ἡ κοινωνία καί ἡ ἔνωση μαζί του. Ἡ προσευχή δέν ἀποτελεῖ μαγική πράξη ἀλλὰ ἔργο ἐλευθερίας. Ἡ μαγική πράξη γίνεται γιά νά ικανοποιήσει τό ἀνθρώπινο θέλημα, ἄσχετα ἂν αὐτό συμφωνεῖ ἢ ὄχι μέ τό θεῖο θέλημα. Ἡ προσευχή γίνεται μέ τήν ἐλευθερῆ αὐτοεγκατάληψη τοῦ ἀνθρώπου στό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Ὅταν ἡ προσευχή δέν γίνεται μέ τήν προϋπόθεση αὐτή, ἀλλὰ ἀποβλέπει στήν πραγματοποίηση τοῦ θελήματος τοῦ ἀνθρώπου, ἐκλαμβάνεται ὡς μαγική πράξη.

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Μάρκ. θ' 17-31)

Γενεὰ ἀπίστων;

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἄνθρωπός τις προσῆλθε τῷ Ἰησοῦ, γονυπετῶν αὐτῷ, καὶ λέγων· Διδάσκαλε, ἤνεγκα τὸν υἱόν μου πρὸς σέ, ἔχοντα πνεῦμα ἄλαλον· καὶ ὅπου ἂν αὐτὸν καταλάβῃ ῥήσσει αὐτόν, καὶ ἀφορίζει, καὶ τρίξει τοὺς ὀδόντας αὐτοῦ, καὶ ξηραίνεται· καὶ εἶπον τοῖς Μαθηταῖς σου ἵνα αὐτὸ ἐκβάλωσι, καὶ οὐκ ἴσχυσαν. Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς αὐτῷ λέγει· Ὡ γενεὰ ἄπιστος, ἕως πότε πρὸς ὑμᾶς ἔσομαι; ἕως πότε ἀνέξομαι ὑμῶν; φέρετε αὐτὸν πρὸς με. Καὶ ἤνεγκαν αὐτὸν πρὸς αὐτόν. Καὶ ἰδὼν αὐτόν, εὐθέως τὸ πνεῦμα ἐσπάραξεν αὐτόν, καὶ πεσὼν ἐπὶ τῆς γῆς, ἐκυλίετο ἀφορίζων. Καὶ ἐπηρώτησε τὸν πατέρα αὐτοῦ· Πόσος χρόνος ἐστὶν ὡς τοῦτο γέγονεν αὐτῷ; Ὁ δὲ εἶπε· παιδιόθεν. Καὶ πολλάκις αὐτόν καὶ εἰς πῦρ ἔβαλε καὶ εἰς ὕδατα, ἵνα ἀπολέσῃ αὐτόν· ἀλλ' εἶ τι δύνασαι, βοήθησον ἡμῖν σπλαγχμισθεὶς ἐφ' ἡμᾶς. Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ τό, Εἰ δύνασαι πιστεῦσαι, πάντα δυνατὰ τῷ πιστεύοντι. Καὶ εὐθέως κράξας ὁ πατήρ τοῦ παιδίου, μετὰ δακρῶν ἔλεγε· Πιστεύω, Κύριε· βοήθει μου τῆ ἀπιστία. Ἰδὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς, ὅτι ἐπισυντρέχει ὁ ὄχλος, ἐπετίμησε τῷ πνεύματι τῷ ἀκαθάρτῳ, λέγων αὐτῷ· Τὸ πνεῦμα τὸ ἄλαλον καὶ κωφόν, ἐγώ σοι ἐπιτάσσω· Ἐξέλθε ἐξ αὐτοῦ, καὶ μηκέτι εἰσέλθῃς εἰς αὐτόν. Καὶ κράξαν, καὶ πολλὰ σπαράξαν αὐτόν, ἐξῆλθε, καὶ ἐγένετο ὡσεὶ νεκρός, ὥστε πολλοὺς λέγειν ὅτι ἀπέθανεν. Ὁ δὲ Ἰησοῦς κρατήσας αὐτόν τῆς χειρός, ἤγειρεν αὐτόν, καὶ ἀνέστη. Καὶ εἰσελθόντα αὐτόν εἰς οἶκον, οἱ Μαθηταὶ αὐτοῦ ἐπηρώτων αὐτόν κατ' ἰδίαν· ὅτι ἡμεῖς οὐκ ἠδυνήθημεν ἐκβαλεῖν αὐτό. Καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Τοῦτο τὸ γένος ἐν οὐδενὶ δύναται ἐξελεῖν, **εἰ μὴ ἐν προσευχῇ** καὶ νηστεία. Καὶ ἐκεῖθεν ἐξεληθόντες, παρεπορεύοντο διὰ τῆς Γαλιλαίας, καὶ οὐκ ἠθελεν ἵνα τις γῶ. Ἐδίδασκε γὰρ τοὺς Μαθητὰς αὐτοῦ καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς· Ὅτι ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδίδοται εἰς χεῖρας ἀνθρώπων, καὶ ἀποκτενοῦσιν αὐτόν, καὶ ἀποκτανθεὶς τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστήσεται.

Προσευχὴ καὶ προσοχὴ

Γιὰ νὰ προσεγγίσει ὁ ἄνθρωπος τὸν Θεό, πρέπει νὰ παραμερίσει κάθε κοσμικὴ φροντίδα· πρέπει νὰ ἀποσπάσει τὸν νοῦ του ἀπὸ τὰ δημιουργήματα καὶ νὰ τὸν στρέψει πρὸς τὸν Δημιουργό. Καὶ γιὰ νὰ τὸ κατορθώσει αὐτὸ χρειάζεται νὰ ἐνεργοποιήσει τὴν ἰδιαίτερη ἐκείνη ἐνέργεια τοῦ νοῦ ποὺ ὀνομάζεται προσοχὴ. Ὅταν ὁμως ὁ νοῦς προσηλωθεὶ στὸν Θεό, ἐνώνεται μὲ τὴν καρδιά καὶ ἐνοποιεῖ ὁλόκληρο τὸν ἄνθρωπο.

Περιεχόμενο τῆς προσευχῆς

Πολλοὶ περιορίζουν τὴν προσευχὴ στό πλαίσιο τῆς αἰτήσεως ἢ τῆς συναλλαγῆς μὲ τὸν Θεό. Αὐτὸ ὁμως δέν εἶναι σωστό. Ἐπὶ πᾶσι ἡ προσευχὴ δέν εἶναι μόνο μέσο αἰτήσεως, ἀλλὰ καὶ μέσο περιγραφῆς τῆς ἀθλιότητος, ποὺ αἰσθάνεται ὁ ἄνθρωπος μέσα του: τῆς ἀδυναμίας, τοῦ φόβου, τῆς ἀμφιβολίας, τῆς ἀπο-

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Ἐκεῖνον τὸν καιρὸν, κάποιος ἄνθρωπος προσῆλθε εἰς τὸν Ἰησοῦν καὶ προσπίπτων εἰς τὰ πόδια του, τοῦ λέει: “Διδάσκαλε, σοῦ ἔφερα τὸν υἱόν μου, πού ἔχει πνεῦμα ἄλαλον. Ὅπου τὸν πιάσῃ, τὸν ρίχνει κάτω καὶ ἀφρίζει καὶ τρίζει τὰ δόντια καὶ γίνεται ξερὸς. Καὶ εἶπα εἰς τοὺς μαθητὰς σου νὰ τὸ βγάλουν ἀλλὰ δὲν μπόρεσαν”. Αὐτὸς δὲ ἀπεκρίθη, “Ὁ γενεὰ ἄπιστη, ἕως πότε θὰ εἶμαι μαζί σας, ἕως πότε θὰ σὰς ἀνέχομαι; Φέρετέ τον σ’ ἐμέ”. Καὶ τοῦ τὸν ἔφεραν. Καὶ μόλις τὸ πνεῦμα τὸν εἶδε, ἀμέσως τὸν συνετάραξε καὶ ἔπεσε εἰς τὴν γῆν καὶ ἐκυλιότανε καὶ ἀφρίζε. Καὶ ἐρώπησε τὸν πατέρα του, “Πόσος καιρὸς εἶναι ἀπὸ τότε πού τοῦ συνέβη αὐτό;”. Αὐτὸς δὲ εἶπε, “Ἀπὸ παιδικῆς ἡλικίας. Πολλές φορές καὶ σπὴν φωτιά τὸν ἔρριξε καὶ στά νερά, διὰ νὰ τὸν ἐξολοθρεύσῃ. Ἄλλ’ ἂν μπορῆς νὰ κάνῃς τίποτε βοήθησέ μας, σπλαγχνίσου μας”. Ὁ δὲ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε, “Εάν μπορῆς νὰ πιστέψῃς, ὅλα εἶναι δυνατὰ εἰς ἐκεῖνον πού πιστεύει”. Τότε ἐφώνησε ἀμέσως ὁ πατέρας τοῦ παιδιοῦ καὶ μέ δάκρυα εἶπε, “Πιστεύω, Κύριε, βοήθησε τὴν ἀπίστιάν μου”. Ὅταν δὲ ὁ Ἰησοῦς εἶδε ὅτι μαζεύεται κόσμος, ἐπέπληξε τὸ πνεῦμα τὸ ἀκάθαρτον καὶ τοῦ εἶπε, “Τὸ ἄλαλον καὶ κωφὸν πνεῦμα, ἐγὼ σέ διατάσσω, ἔβγα ἀπὸ αὐτόν καὶ νὰ μὴ μῆς ποτέ πλὴ-
ον μέσα του”. Αὐτό, ἀφοῦ ἐφώνησε καὶ τὸν ἐσπάραξε δυνατὰ, ἐβγῆκε, τὸ δὲ παιδί ἔγινε σάν νεκρὸς, ὥστε πολλοὶ νὰ λέγουν ὅτι πέθανε. Ἄλλ’ ὁ Ἰησοῦς τὸν ἔπασσε ἀπὸ τὸ χέρι, τὸν ἐσῆκωσε καὶ ἐστάθηκε ὄρθιος. Καὶ ὅταν ὁ Ἰησοῦς ἐμπῆκε στοῦ σπιτί, τὸν ἐρώτησαν οἱ μαθηταὶ του ἰδιαίτερος, “Τιὰτὶ ἐμεῖς δὲν μπορέσαμε νὰ τὸ βγάλωμε;”. Καὶ αὐτὸς τοὺς εἶπε, “Τὸ γένος αὐτὸ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ βγῆ μὲ κανένα ἄλλο μέσον **παρὰ μέ προσευ-
χὴν καὶ νηστείαν**”. Καὶ ὅταν ἔφυγαν ἀπὸ ἐκεῖ, ἐπερνούσαν διὰ τῆς Γαλιλαίας καὶ ὁ Ἰη-
σοῦς δὲν ἤθελε νὰ μάθῃ κανεὶς τίποτε, διότι ἐδίδασκε τοὺς μαθητὰς του καὶ τοὺς ἔλεγε ὅτι ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου θὰ παραδοθῆ εἰς τὰ χέρια ἀνθρώπων καὶ θὰ τὸν θανατώσουν καὶ ἀφοῦ θανατωθῆ, τὴν τρίτην ἡμέραν θὰ ἀναστῆθῆ.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέηλα, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑἰΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

γνώσεώς του. Τέλος ἡ προσευχὴ εἶναι μέσο εὐχαριστίας καὶ δοξολογίας. Μὲ τὴν εὐχαριστία ὁ πιστὸς ἐκφράζει τὴν εὐγνωμοσύνη του στὸν Θεό. Κατὰ τὸν ἅγιον Ἰωάννη τῆς Κροστάνδης «προσευχὴ εἶναι μιά συνεχὴς εὐγνωμοσύνη πρὸς τὸν Κύριο».

Ταυτόχρονα ὁμως ἡ προσευχὴ παρακινεῖ τὸν Θεό γιὰ μεγαλύτερες δωρεές. Ἄλλὰ καὶ ἰδιαίτερες δωρεές μπορεῖ νὰ ζητήσῃ καὶ νὰ ἀποκτήσῃ ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν προσευχὴ. Ἔσ μήν ξεχνοῦμε ὁμως ὅτι ὁ Θεὸς δὲν εἶναι μέσο γιὰ τὴν ἱκανοποίηση τῶν ἐπιθυμιῶν τοῦ ἀνθρώπου.

Ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι σὲ θέση νὰ γνωρίζῃ πάντοτε τὸ ἀληθινὸ συμφέρον του. Οὔτε μπορεῖ νὰ εἶναι βέβαιος ὅτι θὰ ὠφεληθεῖ πραγματικά, ἂν ἱκανοποιηθεῖ κάποιο αἴτημά του. Γι’ αὐτὸ πρέπει νὰ ἀφήνῃ πάντοτε τὴν τελικὴ κρίση στὸν παντογνώστη Θεό καὶ νὰ δέχεται μὲ ὑπακοή τὸ θέλημά του. Ὅταν ὁ πιστὸς πα-

2 Ἀπριλίου 2006: ΚΥΡΙΑΚΗ Δ΄ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ
«Ἰωάννου συγγραφέως τῆς Κλίμακος», Τίτου ὀσίου († θ΄ αἰ.),
Ἄμφιανου καὶ Αἰδεσίου μαρτύρων († 306), Θεοδώρας παρθενομάρτυρος.
Ύμνος: πλ. δ΄ – Ἑωθινόν: Η΄ – Ἀπόστολος: Ἐβρ. ς΄ 13-20 – Εὐαγγέλιον: Μάρκ. θ΄ 17-31.
Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 9 Ἀπριλίου, Ε΄ τῶν Νηστειῶν.
Ἀπόστολος: Ἐβρ. θ΄ 11-14 – Εὐαγγέλιον: Μάρκ. ι΄ 32-45.

ραδίδεται στό θέλημα τοῦ Θεοῦ, τελειοποιεῖται καί ὠριμάζει πνευματικά. Ὅταν ὁμως ἐπιμένει στό δικό του θέλημα, ταλαιπωρεῖται καί καταστρέφεται.

Τό σφάλμα τοῦ αὐτοπεριορισμοῦ

Ἵ Χριστιανός δέν προσεύχεται μόνο γιά τόν ἑαυτό του ἀλλήλα καί γιά τούς συνανθρώπους του, ζωντανούς ἢ κεκοιμημένους. Τό σφάλμα πού συνήθως γίνεται στήν «κατ' ἰδίαν» προσευχή εἶναι ὅτι ὁ πιστός περιορίζεται στόν ἑαυτό του καί ἀγνοεῖ τούς ἄλλους. Τό ἴδιο μπορεῖ νά συμβαίνει καί στήν προσευχή πού πραγματοποιεῖται στήν Ἐκκλησία. Ἀλλήλα μιά τέτοια προσευχή δέν εἶναι χριστιανική.

Ἵ Ἐκκλησία εἶναι οἶκος τοῦ Θεοῦ. Καί οἱ πιστοί ἀποτελοῦν μία οἰκογένεια μέ Πατέρα τόν Θεό. Ὅποιος δέν αισθάνεται ἔτσι, δέν βλέπει τήν Ἐκκλησία σάν σπίτι του, οὔτε τούς ἄλλους ὡς ἀδελφούς καί τόν Θεό ὡς κοινό Πατέρα. Ἵ κατάσταση αὐτή, πού χαρακτηρίζει ἰδιαίτερα τήν ἀτομοκεντρική ἐποχή μας, εἶναι καταστρεπτική γιά τή ζωή τῶν παιδιῶν τῆς Ἐκκλησίας. Ἵ χριστιανική προσευχή νοεῖται μόνο ὡς προσευχή τῶν παιδιῶν τοῦ Θεοῦ, πού ἀνήκουν στό ἑνιαῖο σῶμα τῆς Ἐκκλησίας.

Ἵ Αρχιμ. Γ. Χ.

**ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ**
Γιά τίς συχνότητες ἐκτός Ἀττικῆς πληροφορίες
στό τηλέφωνο 210 - 7298. 222

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: 1) Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στόν Ἵ. Ναό Ἵ. Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγεῖται ἡ Ἵ. Ἀκολουθία τοῦ Ἵ. Ἐσπερινοῦ, στήν ὁποία περιστασιακῶς θά χοροστατεῖ ὁ Μακ. Ἵ. Αρχιεπίσκοπος καί θά ὁμιλεῖ. 2) Κάθε Δευτέρα καί ὥρα 4.30 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου» στόν Ἵ. Προσκυνηματικό Ναό Ἵ. Ἁγίας Βαρβάρας στόν ὁμόνυμο Δῆμο Ἀττικῆς. Προηγεῖται ἡ Παράκληση τῆς Ἵ. Ἁγίας καί ὁμιλεῖ ἕνας ἀπό τούς Ἵ. Ἐφημερίους τοῦ Ἵ. Ἱεροῦ Ναοῦ.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἔβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἵ. Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἵ. Ἰασιῶ 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἵ. Ἐκδότης - Διευθυντής: Ἵ. Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἵ. Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ἵ. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἵ. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἵ. Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἵ. Ἵ. «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὄλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr